

ÁLTALMENTÜNK A HALÁLBÓL AZ ÉLETRE

2015. november 1.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Segítsd megvizsgálni magunkat, Atyám, hogy mindenekben úgy cselekedjünk, ahogy a Te tetszésedre van, a Jézus nevében! Hatalmas Istenünk vagy! Az Ő neve uralkodik mindörökkön örökké. Ámen. Drága mennyei Atyám, a jelenlétben örvendezünk. Hitiünk cselekedetként a kezeinket a zsebkendőkre vetjük, akik nincsenek itt, azoknak az életét emeljük föl eléd. Hisszük, hogy a szent erő árad ezekben, és a hit által, ahogy a testekhez ér, ez az erő kilép. Ajtót nyitunk a drága Szent Szellem erejére és ajándékaira. Megdorgáljuk a betegséget, a gyengeséget, az erőtleniséget, a kórokat, a vírusokat, a baktériumokat, ami a betegséget okozná, eltávoztatjuk ezeket a Jézus nevében. A szegénység, a nélkülözés, a nincstelenség, a nem elegendő megtörik az életek felett, Uram, a Jézus nevében. Jézus neve hatalmasabb ezeknél. Jézus nevében uralkodunk és minden dicsőséget Neked adunk. Áldott legyen az Úr Jézus szent neve, örökkön örökké. Ámen.

Jézus nevének kell felmagasztaltatni, Jézus neve mindenek felett. Emeljük fel a szívünket, a lelkünket, a gondolatainkat, a lényünket az Úrhoz, hogy ne csak passzívan ülünk itt, hanem avassuk be az egész lényünket abba, hogy az Úr jelen van. Legyen kölcsönös az a közlés, várjuk az Úrtól, hogy szóljon hozzánk!

Tökéljük el a szívünket, hogy mi is szóljunk most az Úrhoz! Egy gyönyörű áradás következik, csak egy pár perc lesz ez, de megváltozik tőle majd a légkör, ha fel tudod emelni a szívedet. Nincs a gyülekezeti istentiszteletnek előre eltervezett menetrendje. Elejétől a végéig a Szent Szellem irányítja. Úgy érzem, hogy kívánja ezt most, hogy üdvözljük Őt.

Drága Úr Jézusunk! Ez a név magasztaltassék minden név felett, ahogy meg van írva. A Jézus neve mennyen, földön és föld alatt a legmagasságosabb név. Minden térdnek meg kell hajolnia. Minden nyelvnek vallania kell, hogy Ő az Úr, a Jézus – minden betegség, fájdalom felett, minden szükség felett, minden élethelyzet felett, Atyám. Minden egyes családtag felett Ő az Úr, a Jézus, kijelentjük, kikiáltjuk ezt a világnak. A Jézus Krisztus az Úr a munkanélküliség felett is, ezért lesznek új munkahelyek. A Jézus Krisztus szent nevét minden fájdalom felett Úrrá tesszük, ezért ezek a fájdalmak eltávoznak az életekről, a Jézus nevében. Minden betegség felett kijelentjük, hogy Jézus az Úr, az Ő neve uralkodik mindörökké, ezért a betegségek megtörnek az életek felett és eltávoznak, a Jézus nevében. Atyám, jönnek a gyógyulások, a szabadulások, mert így van megírva, és a Szellemed elvégzi ezt, mert az ár ki lett fizetve a szent kereszten kifolyt a szent vér. Az egyszülött szent Fiú vére, Atyám, aki az elsőszülött lett a halálból. Atyám, köszöntjük most Őt.

Köszöntjük a drága Úr Jézust, hogy ma Őt mindenki megláthassa. Ma senki ne menjen úgy haza, hogy a szíve Atyám nem lett megérintve a szereteted által. A Te szereteted vegye körbe, a Te dicsőséged láttassék meg, a Te dicsőséged ragyogja be az életeket! Szeretnénk beljebb menni ebbe a dicsőségbe. Szeretnénk *mélyebbre* menni a Te szíved mélységeidbe.

Szeretnénk *magasabbra* jutni a hitben, a hit-utakban, a Jézus nevében. Hitről hitre. Szeretnénk minden egyes szellemi dimenziót megismerni, Atyám. Nagyobb mélységekben, nagyobb magaslatokban, széltében, hosszában szeretnénk megismerni ezt a szeretetet, Atyám. Add nekünk a bölcsesség és kijelentés Szellemét, hogy elvehessük, hogy megragadhassuk, hogy ne csak színleljük a szeretetedet, hanem az valóságos legyen a szíveken!

A Jézus nevében most bocsánatot kérünk tőled, Atyám, ha vétettünk a szeretet ellen. Ha vétkeztünk a szeretet ellen, bocsáss meg nekünk, és tisztíts meg minket! A szent vér által tisztíts meg minket, hogy mindig szeplőtelenek, szentek és feddhetetlenek lehessünk a trón előtt. Dicsőség legyen Neked, hogy kedves illat lehessünk a trón előtt, hogy szolgálhassunk papokként, a papi áldozatainkkal, a hálaadásokkal, a dicséretekkel, Atyám. Taníts minket ezekre, Szent Szellem.

Magasztalunk Téged, hogy nagyobbak lássunk Téged, mint a problémáinkat, mert Te hatalmasabb vagy. Taníts minket ezekre! Taníts minket a magasztalásokra, Atyám! Halleluja! Taníts minket, drága Szent Szellem, Te vagy a tanító, fogd egybe a szíveket! Drága Atyánk, a Jézus nevében szólunk az elvetett magoknak, hogy teremjenek. Parancsoljuk, Atyám, a termést! Százszoros termést szólítunk elő, az ellenség kezét levágjuk ezekről az életekről, akik a tized szövetséget megkötötték, és adakoznak, és az fölött is adakoznak, Atyám. Akik az erejük felett adakoznak, az özvegyasszony két fillérjeként tekinted, Atyám, és megsokszorozod azt, és megtörsz vele élethelyzeteket, amit az ellenség tervezett, a Jézus nevében. Szabadságot szólítunk az életekre, mert az Úr a szabadítás, és Ő hozza a szabadításunkat. Ami elvégeztetett szellemben, az megvan nekünk, Atyám, és ebben szeretnénk járni, Neked dicsőséget adni. Fölemeljük mindazokat, akik hitpróbákban vannak, körbe vesszük őket a hitünkkel. A hitünkkel támogatjuk őket, hogy érezzék, nem állnak egyedül. Atyám, add meg nekünk, hogy megláthassuk, mikor mit kell tennünk, kinek kell segítenünk! Drága Urunk, segíts nekünk a szent vezetést elvenni! Dicsérik, és magasztalunk Téged. Gyógyító kezedet kinyújtottad, és gyógyításaidal örvendtetsz ma meg minket. Mert Te vagy a Gyógyító a házban. Ünneplünk, Te vagy a Gyógyítónk, Te vagy a szabadítónk, ünneplünk Téged. Ha innen kimegyünk, megláthassa a világ azt a ragyogást, amit csak Te tudsz adni ránk, a Jézus nevében. Atyám, tudom, hogy vágyasz a közösségünkre, segíts nekünk, hogy a Te közösségben elmélyedhessünk. Halleluja! Ne csak felszínes keresztények legyünk, Uram, segíts nekünk! Halleluja! Dicsőség legyen Neked! Taníts meg minket, Atyám, dicsőségben járni, barangolni, szintről szintre feljebb lépni! Dicsőség és magasztos imádatok helye ez most, köszönjük, Atyám. Bátorítsd a szíveket, drága Szent Szellem! Álmodat és látásokat kérünk, Atyám. Az utolsó időkre Te ezeket elrendelted nekünk, a kései esőkben. Meg van írva, ifjaitok látásokat látnak, véneitek álmodat álmodnak. Atyám, add ezeket! Öntözések legyenek ma, Atyám! Hálánkat jelentjük ki a trón előtt. Hálánkat adunk, imádatokkal és dicséretekkel szolgálunk. Csak téged lássunk, drága Jézus, segíts benne, hogy a Jézust meglássuk ma, a dicsőséget! A Szabadítót, és a Gyógyítót, a Jézust lássuk. A problémáink eltörpüljenek, az Ő hatalmas nagyságában. Ahogy magasztaljuk Őt, úgy a gondjaink eltörpülnek, és a megoldások jönnek, és az angyalok mennek ki, megoldásokat hoznak a trónteremből. Parancsolatok jönnek le nagy hirtelen, a helyzetek oldódnak meg, anyagiak, Atyám.

Orvoslások jönnek anyagiakra, adósságok törlődnek el természetfeletti módon. A sanyargatásnak vége lett. Amiként vége lett a pusztítónak, a szolgaság házának vége lett. Ez így van megírva, Atyám. Csak Téged szolgálunk, Atyám, szerelemből. Az elmék megtisztulnak a Krisztusban. A szent olajban jönnek az Úr gondolatai, a Szellem gondolatai, a tiszta vezetés jön az életekre. Se jobbra, se balra el nem fordulunk, megdorgáljuk a tévelygéseket, a megtévesztéseket! Csak a jó Pásztor hangját halljuk meg, az idegen hangjára nem figyelmezzünk, és vigasztalást kérünk a szívekre, Atyám. A folyamba beléptünk, hadd áradjon ez a folyam, élő víznek folyamai ezek! Megelégted a szomjúhozókat, Atyám. Meg van írva, hogy megöntözöd az örökségedet. Behozod a bátorítást a szívekre, hogy kitartsunk a hitben. Soha nem adjuk fel! Látjuk a győzelmünket, amit az Úr Jézus szerzett. Látjuk, ezért megvan nekünk. Felemelt kezekkel dicsérünk Téged! Az úttörő megy elöl, az Úr Jézus Krisztus maga, vezeti a nyáját, füves legelőkhöz és csendes vizekhez. Ó Messiás, Te nyugosztod meg őket. Eltöröld a könnyeiket, és szerelmetessé teszed a szíveket. Az Úr szerelmeiben gyönyörködve, Téged imádva. Nincs hozzád hasonló. Gyökereink mélyen a folyóvizek mellett, a száraz esztendőben is zöldellnek a levelek, Atyám. Te vagy méltó egyedül az imádatokra, Atyám. Szakaszd meg az egeket, és szállj alá, ahogy meg van írva, és szakaszd fel a mélységek vizeit, hogy dicsőséged betöltse a földet! Áradjon ez a dicsőség, Atyám! Vigyél be minket abba a legszentebb helyre, a Szentek Szentjébe! Csak nálad nyugszik meg a szív. Nincs más név, és nincs más Úr az életünkben. Megszenteltetik az igaz az Ige fürdője által. Atyám, hozd elő dicsőséggel az Igét a szánkából! Szívünk szemével láthassunk, láthassuk az igazságot. Én vagyok az út, az igazság, és az élet – ezt mondod, drága Jézus. Halleluja. Így sokkal könnyebb hallani az Úrtól, ha felgerjesztjük, ami a szellemünkben van.

Azt a pillanatot kell megragadni, amikor sokunkat jobban foglalkoztat az élet és a halál kérdése – általában így a halottak napja környékén. Mivel ilyenkor szinte mindannyian kimegyünk egy-egy sírhoz, és visszaemlékezünk a szeretteinkre, akik ma már nincsenek velünk, meg kell néznünk, hogy az az *élő reménység*, amit a Biblia ír nekünk az élet és a halál dolgairól, az hogy is van a szívünkben, mennyire élő. Mennyire tud az nekünk vigasztalást adni, amikor szembesülünk azzal, hogy ők már nincsenek itt.

Hogyha megvizsgáljuk ezeket az Írásokat, Jézus szavait az életről és a halálról, hogy onnan fönről mennyivel másként látszik, mint itt lent, akkor lesz igazi vigasztalásunk. Minden az Igéből meríthető ugyanis. Ez a vigasztalás is csak onnan tud jönni. Jézus nagyon-nagyon mélységes gondolatokat közöl a János 11-ben erről. Azt tanítja a tanítványoknak, hogy én vagyok a feltámadás és az élet.

JÁNOS 11,25–26.

25. Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbennem, ha meghal is, él;

26. És aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal.

Ha meghal, is él! És aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal. Van egy igevers, amire visszaemlékszem, mikor legelőször olvastam sok-sok évvel ezelőtt, akkor nagyon megragadott. Elsőre nem értettem, egy kicsit bonyolultnak tűnt nekem, hogyan is van ez? Hogyha meghal valaki, akkor megállapítják, hogy se pulzusa, se lélegzése, se semmilyen életjelet nem mutat, így kijelentik, hogy meghalt. Mi ránézünk, és azt mondjuk, hogy meghalt.

Jézus azt mondja, de ha *hisz* énbennem, akkor *él*. Jézus másképp látja. Mi úgy látjuk, meghalt, Jézus azt mondja, ha hisz énbennem, akkor ő nem meghalt, akkor ő él. Ahogy

föntről látszik. És folytatja, hogy aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal. Innen *lentről* ez is másképp van, mert aki él, aki megszületik, az egyszer meghal.

Jézus azt mondja, hogy nem! Aki él és *hisz énbennem*, az tudja meg, hogy soha meg nem hal! *Nincs halál* a számára. Mert Jézus azt a halált *meghalta* értünk. Azért nagyon-nagyon összetett és igen mélységes mélységeket tartalmazó Ige. Ha valakit közelről érintett mostanában a halál gondolata, vagy személyesen, vagy a családban, érdemes ezen elmélyedni.

Ez az Ige hordozza a menny igazságát az élet és a halálról, hogy Jézus odafentről ezt hogyan látja. Nekünk is ezek szerint így kell látni. Csodálatos mélységeket hordoznak az életről és a halálról. Ma erről szeretnék nektek az Igéből egy keveset szólni, hogy miként kell látnunk ezt, hogyan látszik ez innen, erről az oldalról, és hogyan látszik ez odafentről.

Nagyon nagy segítségünkre lesz most, amikor a halottak napja környékén vagyunk, és esetleg szomorúság ébredne a szívünkben az eltávozott szeretteink kapcsán. Van egy rész Pál apostol tollából, a Szent Szellem ihletésében, ahol az ő vélekedését írja le az életről és a halálról. Hatalmas apostol volt, és nagyon sokszor volt közel a halálhoz. Mondhatni élet és halál között volt. Naponta halálra adatom érte – írja.

Rengeteg megpróbáltatása volt, nagyon sokszor közel a halálhoz. Volt, amikor egyes tanítók szerint meg is halt, amikor például megkövezték. Akkor meghalt és Isten feltámasztotta, és elment egy másik városba. Hihetetlenül sok mindenen ment keresztül. Ő hogyan tekintett az életre és halálra?

FILIPPI 1,20–23.

20. Az én esengő várásom és reménységem szerint, hogy semmiben meg nem szégyenülök, hanem mint mindenkor, úgy most is nagy bátorsággal fog magasztaltatni Krisztus az én testemben, akár életemben, akár halálom által.

Nézzük csak, hol van Pálnak az elvárása és milyen reménysége? Micsoda hit ez? Bármin kell átmennem, mondja Pál, egy biztos, meg nem szégyenülök. Hatalmas kiállás ez! Bármilyen jöhet, meg nem szégyenülök. Nagyon-nagyon fontos gondolat ez.

Ha én belevetem a *bizodalmat* Krisztusban, akkor a szent kenet, a Krisztus neve, a Jézus neve, a Szent Szellem ereje *magasztaltatást hoz* a helyzetekre. Magasztaltatást, az én testemben, a testi életem során. Akár életem, akár halálom által. Bárhogy forduljon. Ha élek még ma estig, ha vége ennek a földi életemnek és a halál jön, azt mondja. Akár életem, akár halálom által, egy biztos, a Krisztus magasztaltatni fog. A halálomban sem fogok megszégyenülni, mondja itt Pál. Micsoda elszánás. Még a halálomat is odaadtam az Úrnak, mondja Pál, hogy az Úr a dicsőséget hozhassa elő belőle. Úgy fogok innen eltávozni, hogy abban dicsőség lesz. Meg nem szégyenülök.

21. Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.

Egyik nagyon kedvenc versem. Azt mondja Pál, ha velem ez megtörténne, hogy én meghalnék, akkor engem *nyereség* ért. Mert az azt jelenti, hogy akkor már *odaát* vagyok, a várva várt örök birodalomban. Az élet, amit még most élek, azt nyereségnek veszem, mert a ti *épülésekre* van. Mondja később, hogy szorongattatom e kettő között.

22. De ha e testben való életem munkámat gyümölcsözteti: hogy melyiket válasszam, meg sem mondhatom.

23. Mert szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb.

Aki kicsit is felnövekszik, az tudja, hogy ez így igaz. Aki pedig tart attól, hogy jaj mi lesz, az még nem tudja szellemben azt az igazságot, ami minket odaát majd vár abban a gyönyörűségben, abban a gyönyörű birodalomban, ahova megyünk.

A testben megmaradnom szükségesebb tiérettetek, mondja Pál. Hadakozott, menjek, maradjak? Ha mennék, az nekem nyereség, és kívánok odaát lenni. Szorongattatom, mert percenként vágyom odaára. Mert odaát annyival jobb, de mégis maradok, tiérettetek – mondja.

A *szolgálatunkat* el kell végezni a földön. Azt mondja, hogy bár így lesz, vagy akár úgy lesz, ha élek, ha halok, egy biztos, minden pillanatban az Úr Jézus Krisztus magasztaltatik az én életemben, mert azt úgy élem. Az életemben is és a halálomban is.

Ugyanis az ördög nem lothatja el az életemet, az életem és a halálom az Úr Jézus kezében van. Ő dönt a mikorról, nem én. Áadtam az Úr kezébe, az Úr Jézus dönt erről, hogy mikor megyek, és akkor megyek. Addig vágyakozom, mert nekem ez a meghalás csak nyereség lesz, amikor megnyílik egy olyan birodalom, amelyről mindig csak *áhítoztunk*, hogy megnyíljon, és be tudunk menni oda. Tudjuk látni.

Gyönyörű dolgok vannak ott elkészítve nekünk. Amit szem nem látott, fül nem hallott, embernek szíve meg sem gondolt. A szeretteink odaát várnak. Az Úr Jézussal szemtől szemben találkozhatunk. Isten trónja előtt állhatunk, szemtől szembe. Gyönyörű dolgok vannak elkészítve.

Egy keresztyén, aki ezeket már a szívében tudja, az *nem fél* a haláltól, annak nyereség a halál. Mindamellet *nem siettetjük*, mert tudjuk, hogy itt el kell végeznünk, amiért az Úr minket iderendelt, és ebben is megdicsőül az Úr neve. Ha itt élünk, és ha meghalunk, akkor is mindenképpen az Úrnak dicsőséget szerzünk – ezt mondja Pál.

Nagyon érdemes elgondolkodni ezen. Úgy éljük-e az életünket, most, ebben a percben, hogy az dicsőséget szerez az Úrnak? Eltökéltük-e magunkat, hogy csak úgy fogunk meghalni, hogy az is dicsőséget szerez az Úrnak? Érdemes ezt egyszer elimádkozni.

Egy gyönyörű prófécia található a Máté evangéliumban Jézus Krisztusunknak a világba való bejövetelét illetően, hogy mit hoz ennek a világnak? Egy Ésaías idézet ez, Ésaías könyvében jelenik meg először. Azt írja:

MÁTÉ 4,16.

16. A nép, amely sötétségben ül vala, láta nagy világosságot, és akik a halálnak földjében és árnyékában ülnek vala, azoknak világosság támada.

Olyanokról beszél, akik *élő halottak*, miközben itt járnak a földön. Írja, hogy a sötétségben ülnek. A halál földjében és árnyékában ülnek. Ezekért *jött el Jézus*, hogy nekik világosság ragyoghasson. Hogy *világosságot* kaphassanak. Hogy lássanak nagy világosságot. Hogy őket kivezethesse ebből a sötétségből. Itt a földön élő halottak vagyunk, amíg nem találkozunk ezzel a világossággal.

Tehát látjuk, hogy az élet és a halál a kérdése. Itt a földi vonatkozásban azt mondjuk, hogy ők élnek [fizikailag]. Jézus azt mondja, hogy ők a *halál árnyékában* vannak. Egy szempillantásban kilehelik a lelküket, és a *pokolba* kerülnek. Ők élő halottak.

Jézus az élet és a halál vonatkozásairól nagyon sokat tanít. Ezeket nincs jobb idő át gondolni, mint ezeknek az ünnepeknek az idején, amikor visszagondolunk azokra, akik tőlünk eltávoztak. Egyszer egy pillanatban mi is lehunyjuk majd a szemünket, és megyünk odaát.

A tanítványok nem értették ezt. Mikor Jézus elkezdett a feltámadásról való gondolatokról beszélni, a tanítványok értetlenül álltak ez előtt. Látjuk ezt az Írásokból. A Márk evangéliumban például, amikor a drága Úr Jézusunk felviszi a három tanítványát a magas hegyre, ahol megtörténik a dicsőséges elváltozása, dicsőségbe megy be és elváltozik. (Luk. 9,29) Amikor onnan jönnek le a hegyről – nagyon érdekes – figyelmezteti a tanítványokat.

MÁRK 9,9–10.

9. Mikor pedig a hegyről leszállának, megparancsolta nékik, hogy senkinek se beszéljék el, amit láttak, csak amikor az embernek Fia a halálból feltámad.

Ahogy lefelé jöttek, Jézus parancsszóval mondta. Hivatkozik tehát Jézus arra, hogy lesz majd idő, amikor erről *beszélhettek*, de ez majd csak a feltámadásom után lesz. Addig élő embernek ne mondjátok ezt a dicsőséget, amiben jártatok.

10. És ezt a szót megtartották magukban, tudakozván egymás között, mit tesz a halálból feltámadni?

Ezek voltak a tanítványok. Jézus megemléltette az Ő feltámadását, és a tanítványoknak nem volt róla megértésük. Mit tesz a halálból való feltámadás? – tudakoztak. Hogyan lesz az? Miként lesz az? Nem volt róla tiszta látásuk, hogy mit jelent ez, hogy a halálból feltámadni?

A Lukács evangéliumban vagyunk, gyönyörű prófécia olvasható ott egy esküvésről, ami kapcsolatos az étellel és a halállal. A világosság és a sötétség vonalán vannak a gondolatok egy szent esküvésről. Elolvassuk.

LUKÁCS 1,73–75.

73. Az esküvésről, amellyel megesküdött Ábrahámnak, a mi atyánknak, hogy Ő megadja nekünk,

Isten megesküdött Ábrahámnak.

74. Hogy megszabadulván a mi ellenségeink kezéből, félelem nélkül szolgáljunk néki.

75. Szentségben és megigazultságban Őelőtte a mi életünknek minden napjaiban.

Jézus Krisztus eljövetele egy *szabadságot* hoz a számunkra, hogy félelem nélkül szolgálhassuk Őt. Egy *félelem nélküli* életet kínál nekünk, hogy szentségben és megigazultságban szolgálhassuk Őt életünk minden napján. Vajon miről szól a félelem az életünkben leginkább? Hogy félelem nélkül szolgálhassunk, ezt olvassuk. A Zsidó levél azt írja, hogy Jézus Krisztusnak meg kellett *ízlelni a halált*.

ZSIDÓ 2,14–15.

14. Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma volt a halálon, tudniillik az ördögöt.

15. És megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok voltak.

A halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma volt a halálon, tudniillik az ördögöt, és kibővíti, hogy vajon mitől is fél az ember igazán? A haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok voltak, amíg nincs meg az *elveszett* emberben ez a világosság. Hogyha az *Úrban hal meg*, akkor milyen öröksége van! És ha nincs az Úrban, addig van benne egy félelem a haláltól.

Minden ateista tudja a szívében, hogyha eljön a halál pillanata, akkor hova kerül. A sötétség az osztályrésze. Ez a halálfélelem alapja. Akármennyire mondja magáról, hogy ateista, tudja, ha eljön az az óra, amikor kileheli a lelkét és a szellemét, s akkor a sötétségbe kerül Jézus nélkül. Jézus azért jött, ezt a *világosságot hozta* el, hogy eltörölje ezt a félelmet az ember szívében, hogy tudja, hogy utána az örök világosság lesz az otthona, a hazája, ha Jézus Krisztusban hal meg.

LUKÁCS 1,78–79.

78. A mi Istenünk nagy irgalmasságáért, amellyel meglátogatott minket a naptámadat a magasságból,

Jézus *eljövetelével* egy szellemi naptámadat jött el az emberiségre. Egy *világosság* kezdett el ragyogni. Naptámadat jött az emberiség számára. Naptámadat jött a magasságból, onnan fentről. Ő mennyből való volt. Ez hozott az emberiségnek egy világosságot. A naptámadat látogatott meg minket a magasságból. Nézd, hogyan folytatja:

79. Hogy megjelenjék azoknak, akik a sötétségben s a halálnak árnyékában ülnek; hogy igazgassa a mi lábainkat a békességnek útjára!

Látod ezt a képet magad előtt? Itt a *földön élők* a sötétségben ülnek. A halál árnyékában ülnek. Haláltól való félelemben élnek az egész életükben. Amikor közel kerülnek a halál gondolatához, rettegni kezdenek. A halálnak árnyékában ülnek.

Azért *jött* ez a naptámadat, hogy igazgassa a mi lábainkat a békesség útján, hogy mi *békességben* élhessünk. Nekünk nincs már ez a félelem a szívében, akik az Úr Jézus Krisztusban vagyunk. Azt mondja Jézus, ha meghal is él, aki hisz énbenem. Amikor mi *meghalunk*, levetjük a testet, a sátorházunkat, akkor *kezdődik* az igazi életünk. Ezért jött a naptámadat a magasságból, hogy minket oda átvihessen abba a világosságba.

A *halálfélelem* tehát, ha egy kicsi rettegés is van az emberben a haláltól, akkor vagy *nem született* még újjá, és nincs meg az a belső bizonyosság, hogy hova megy; vagy pedig *nem növekedett* úgy fel szellemben, hogy ez a bizonyosság kiépülhessen benne. Akkor időzni kell ezeken a verseken.

Egy kereszténynek nem kell félnie, ugyanis a halál pillanatától. Hogy miért nem? Akik Krisztus által elnyerik a halálból való feltámadást, azok többé meg nem halnak – mondja Jézus. Azt írja:

LUKÁCS 20,35–38.

35. De akik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak:

36. Mert meg sem halhatnak többé: mert hasonlók az angyalokhoz; és az Istennek fiai, mivelhogy a feltámadásnak fiai.

Istennek fiai lettek, és a *feltámadás fiai* lettek, ezt mondja Jézus. Többé azokon a *halál nem uralkodik*, akik Krisztuséi lettek. Az életünk megváltozik, ha ezt átgondoljuk egyszer, és egy *békesség* önti el az embert. Végiggondoljuk, hogy nem élünk itt a földön örökké, de akik méltókká tétetnek... – mondja Jézus. A halálból való feltámadást gondoljátok át.

37. Hogy pedig a halottak feltámadnak, Mózes is megjelentette a csipkebokornál, mikor az Urat Ábrahám Istenének és Izsák Istenének és Jákób Istenének mondja.

Jézus azt mondja, hogy már az Ószövetségben is hallhattátok Isten szájából, hogy Ő nem a holtak Istene, hanem az *élők Istene*. Hiszen amikor megjelent Mózesnek, akkor úgy mutatkozott be, hogy én vagyok az Ábrahám Istene, és én vagyok Izsáknak Istene, és én vagyok Jákóbnak Istene.

LUKÁCS 20,35–38.

38. Az Isten pedig nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene: mert mindennek élnek Őnéki.

Jézus tanítja itt a tanítványokat, hogy a halottak feltámadása nem lehet töletek olyan messze, ha járatosak vagytok az Ószövetségben, hiszen Isten így nevezte önmagát. Így mutatkozott be. Ábrahám előtt éltem. Kell lennie feltámadásnak, hiszen Ábrahám meghalt, Izsák is meghalt. Mégis én vagyok az Istenük, és én az élők Istene vagyok, teszi hozzá.

Hogyha a feltámadás fiai vagyunk, és *Istennek fiai* vagyunk, ahogy itt az előbb olvastuk, akkor a *halál* többé rajtunk már *nem uralkodik*. Többé meg nem halnak, mondja Jézus. Ha elnyertük azt az örök életet, akkor a halál többé nem uralkodhat felettünk. Ugyanis Jézus valami hatalmasat elvégzett a halála kapcsán.

Olvastuk az előbb, hogy a halál által semmisítette azt meg, akinek hatalma volt a halálon. Jézusnak meg kellett *halnia*. Neki testet öltenie és *leszámolnia* a halállal. Úgy történt. A Lukács evangéliumában olvashatjuk, hogy Jézusnak haláltusája volt. Jézusnak keresztül kellett mennie a *haláltusán*, hogy neked már ne kelljen. Ezt is elvégezte a megváltásban.

Jézus haláltusában lévén – ezt írja az írás. Nézzük meg, mit tett, amikor ez a hadakozás, az a *harc* rákerült a halál szellemével. *Buzgóságosabban* kezdett imádkozni. Te mit teszel, amikor megnehezedik valami *szellemi nyomás* rajtad? Ugyanezt kell tenned, még *buzgóságosabban* kell *imádkoznod*. Jézus a példa.

Amikor belekerült Jézus ebbe a haláltusába a Gecsemáné kertjében, *buzgóságosabban* kezdett imádkozni. Lehet imádkozni, és lehet imádkozni még *buzgóbban*, és lehet imádkozni úgy, hogy *odaadod magad* teljesen egy imádságra. Mi is megízleltük ezt itt egy pár hete, hogy úgy imádkoztunk, hogy mint soha előtte, olyan odaadással, olyan *buzgósággal*.

LUKÁCS 22,44.

44. És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az Ő verítéke olyan volt, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak.

Figyelj, kérlek! Olyan volt a verítéke, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullottak. Ebben a haláltusában, ahol Jézus imádkozott, és még *buzgóságosabban* imádkozott, a haláltusáját vívta. Ő, aki soha bűnt el nem követett, a *mi bűneinkért* meg kellett halnia. Haláltusát vívott, és a verítékei, mint a vércseppek, hullottak a földre. Itt vért verejtékezett.

Ha téged meg mer kísérteni a halálfélelem ezek után, amit Jézus itt elvégzett érted, akkor *hivatkozhat*sz arra a vérre, ami ott kifolyt. S rámutathatsz, hogy Jézus ezt *elszenvedte* érted. Azért a számomra nincs halálfélelem. Számomra nincs haláltusa. Számomra az *elalvás* pillanata van, amikor kiköltözik a szellem a testből úgy, hogy szinte észre sem vesszük.

Mint amikor a *kezűnket kihúzzuk* a kesztyűből, ennyi, és már jönnek értünk az *angyalok*, és visznek el. Nincs haláltusa. Nincs félelem a haláltól. Nincs agonizáció. A keresztyén megváltást kapott ettől, itt vitte el Jézus, amikor vért verejtékezett. *Haláltusában* volt érted. A *megváltásnak* ez is része.

Ezért ha a *halál szelleme* jön és megkísért, vagy ha a halálfélelem jönne, akkor te ennek *ellenállhatsz*, és hivatkozhat a *szent vérre*, ami megszólal, és ekkor el kell távoznia. A halál nem jöhet érted! A halál *nem lophatja* el az életedet, te *elalszol* az Úr rendelt idejében! Egy keresztényt nem lophat el a halál, mert *hatalmunk van* a halál szelleme felett, itt a bizonyíték.

Nem kell félnünk a haláltól, és nincs haláltusája egy kereszténynek, nagyon fontos ezt megtudni. Ha mégis kísértésként jönne a halál szelleme, és ijesztené az embert, s azt mondaná, hogy ez meg az történik, meg fogsz halni idő előtt, nyugodtan mondd, hogy az én *megváltásom* erre is kiterjedt! Ez nem lehet így! Én a drága Úr Jézus Krisztusban *megváltást* kaptam ez alól! Jézus elszenvedte a haláltusámat. Jézus elszenvedte ezeket értem. Ezért én *szabad vagyok!* A halál szellemének el kell menni! Ennek a haláltusának is.

Ez egy nagyon nagy örömhír, ha ezt megértjük, és szabadon tudunk élni ettől. Hálát adunk ezért Istennek és továbbmegyünk.

Szólok ezért, mert ha meghallja sok keresztény, hogy valami történés van, és valakinek a halálhírét hozzák, vagy egy gondolat megtámadja, látom az arcokon néha, hogy meg tudnak ijedni. De a haláltól nem kell félni egy kereszténynek. Nincs hatalma a halálnak felettünk.

Mi az Úr Jézus *Krisztusé* vagyunk, és a megváltásnak része, hogy uralkodhatunk e felett. Egy pillanatban mindenkinek szembesülnie kell majd ezzel, amikor lehunyja a szemét. Tudnotok kell, hogy a félelemnek ott nincs helye.

JÁNOS 5,24–25.

24. Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.

Már általment a halálból az életbe. Isten azt mondja, hogy veled ez már megtörtént. Te, aki hiszel, te már *átmentél* a halálból. Számodra nincs halál. Számodra *átalvás* van, ha eljön az ideje. A halál egy keresztény számára nem létezik. Azt mondja Jézus, hogy mivel örök életed van, mert hiszel Őbenne, te már általmentél.

Ez megtörtént veled, amikor Jézus meghalt, te is *meghaltál* Őbenne. Amikor Ő feltámadt, akkor te is *feltámadtál* erre az örök életre. Az *örök élet* nem képes meghalni. Nincs halál a számodra. Általmentél a halálból az életre. Ezt jól jegyezd meg! Te olyan vagy, aki már általmentél. Akkor nem létezhet halálfélelem az életünkben.

25. Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljön az idő, és az most nagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek.

Megint érdekes a gondolat. A halottak hallják Őt? Hallják az Isten Fiának szavát? Az utcák tele vannak halottakkal, *élő halottakkal*. Járnak, jönnek, mennek, élnek, esznek, isznak, mulatoznak, házasodnak, állandóan sietnek, és közben halottak, *szellemi halottak*.

Azt mondja Isten Igéje, hogy eljön az az idő, amikor a szellemi halottak *meghallják* Isten Fiának a szavát, és akik azt meghallják, azok *élnek*. Naponta imádkozd Jézus szavait, amikor mész az utcán: *Eljön az idő, amikor az elveszettek meghallják Isten szavát, és akik meghallják, azok átmennek az életbe, azok élnek. Befogadják az örök életet, amiért Jézus jött.*

Látod, hogy Jézus másképp hivatkozott az élet és halál dolgaira? Azt mondta, hogy ezek a halottak meghallják az Isten Fiának szavát. Akik csak *meghallják*, és elfogadják, azok élnek, azok *örök életre* térnek. Nagyon mély és idetartozó gondolatok ezek, forgatnunk kell ezeket.

Jézus az élet és halál gondolatát tárja elénk a következő Igében is, a *menny szemszögéből*, hogyan látszik ez Jézus és a mennyei birodalom szemszögéből.

JÁNOS 8,51–52.

51. Bizony, bizony mondom néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké.

Mi már tényleg általmentünk a halálból, ezért azt mondja Jézus, *nem kell félni*, aki hisz énbennem, az nem lát halált. Soha örökké.

52. Mondának azért néki a zsidók: Most értettük meg, hogy ördög van benned. Ábrahám meghalt, a próféták is; és te azt mondod: Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem kóstol halált örökké.

Megint rátámadtak Jézusra. Látjátok, hogy Jézus hogyan utalt mindig a szellemiekre? Aki hisz énbennem, az nem hal meg, az szellemi örök életet nyert, és átment a halálból az életbe. Felháborodtak ezen a farizeusok, törvénytudók. Hogyan mondhat ilyet a Jézus, ha még az Ábrahám atyánk is meghalt?

Mennyire a *fizikai* síkon látták ők és Jézus mennyire a *szellemi* oldalról prédikált, és tanította az élet és halál vonatkozását! Ebből látszik tehát, hogy igenis létezik egy fizikai halál, és létezik egy szellemi halál. Jézus mondta, hogy aki meghal is él. Ha meghal valaki, mi halottnak nevezük. Jézus azt mondja, hogyha *énbennem halt* meg, akkor *él*.

Létezik a fizikai halál és a szellemi halál. Létezik a *földi élet*, és létezik az *örök élet*. Ez oldja meg a kérdést itt, hogy Jézus mikor melyik életről és halálról beszélt. Megtudjuk az Apostolok cselekedeteiben, hogy Jézusnak miért kellett meghalnia?

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 2,23–24. 26–27.

23. Őt, aki Istennek elvégzett tanácsából és rendeléséből adatott halálra, megragadván, gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve megölelétek:

Jézus *odaadatott* a halálnak, Isten akaratából. Nem tudták volna megölni, ha Isten nem adja Őt halálra. Az úgy történt, hogy Isten a *mi bűneinket ráhelyezte*, és a bűnök büntetését is. Ezért volt képes Jézus arra, hogy a halál martalékává legyen ilyen tekintetben, hogy meg kellett halnia a mi bűneink miatt. De az Isten *rendelése* volt. Itt nincs vége, a keresztség nem itt kezdődik, hogy Jézus meghalt értünk.

24. Akit az Isten feltámasztott, a halál fájdalmait megoldván; mivelhogy lehetetlen volt néki attól fogvatartatnia.

Figyelj ide, a keresztség hatalmas *csodája* ez! Jézus meghalt, és harmadnapon Isten megoldotta a halál fájdalmait felette. Azt mondta, gyere ki a halálból! Isten *feltámasztotta*, a halál fájdalmait megoldván. A halál nem volt képes ott fogva tartani.

26. Annakokáért örvendezett az én szívem, és vigadott az én nyelvem; annakfelette az én testem is reménységben nyugszik.

Ezek Jézus szavai a három napról. Jézus teste a sírban reménységben nyugodott. Tudod-e, miért? Mert nála volt az *Atya ígérete*. Az Atya ezt mondta neki:

27. Mert nem hagyod az én lelkemet a pokolban, és nem engeded, hogy a Te szented rothadást lásson.

Lelkének és a szellemének a *kárhozat helyére* el kellett mennie, ahova neked és nekem kellett volna menni a bűneinkért, amit Ádámban *örököltünk*, meg az összesért, amit *cseleked-*

tünk. Azt mondja, hogy nem hagyod az én lelkemet a pokolban, és nem engeded, hogy a testem megsemmisüljön, mert az *Ő* testének fel kellett támadni a halálból. *Ő* tudta ezt, ezzel a bizonyossággal ment a halálba. Jézus tudta, hogy az Atya szerelletes szíve *kihozza Őt*.

Nézzétek meg, hogyan ment a halálba? *Örvendezett* a szíve. Az én testem reménységben nyugodott ott. Micsoda hit! Mert tudta, hogy az *Atya ígérete* így szól: hogy nem hagyod az én lelkemet a pokolban, kihozol onnan. Harmadnapon *teljes győzelemben* kijött onnan. Az *Ő* teste nem láthatott rothadást. Ez történt a feltámadásnál.

Jézus meghalt és *vele együtt* mi is meghaltunk. Jézust Isten kihozta a halálból, és *vele együtt* minket is feltámasztott. Akik hiszünk, velünk is megcselekedte, mert az Atya úgy tekint ránk, hogy mi *Őbenne voltunk*. Számunkra Jézus meghalta azt a halált, amitől a világ annyira retteg. Nekünk ez a halál Jézusban megtörtént. Erről olvasunk majd most.

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 3,15.

15. Az életnek fejedelmét pedig megöltétek; akit az Isten feltámasztott a halálból, aminek mi vagyunk bizonyágai.

Ezt prédikálják az apostolok. Azt hirdették, hogy megöltétek ugyan az élet fejedelmét, de Isten feltámasztotta, *kihozta Őt* a halálból. *Ő a feltámadás Istene.* Jézus azt mondta, hogy én vagyok a feltámadás és az élet.

A tanítványok tanították a népet, miután ez a hatalmas felmagasztalás megtörtént Jézusban, és hirdették a Jézusban a halálból való feltámadást, így olvassuk az Apostolok cselekedeteiben. Nem kell félni a haláltól, mert van egy feltámadás a Jézusban. Ez a mi hitünk, hogy hirdetjük.

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 4,2.

2. Neheztelve amiatt, hogy ők a népet tanítják, és hirdetik a Jézusban a halálból való feltámadást;

A halálból való *feltámadást hirdették*, bajba is kerültek emiatt. Börtönbe, tömlöcbe zárták őket ez miatt. De ez a *kereszténységünk alapja.* Isten feltámasztotta *Őt* a halálból, és ahogy *Őt* kihozta a halálból, vele együtt minket is kihozott onnan.

A kereszténységnek a feltámadás az alapja. Mi *halottak napján* igazából a *feltámadást* kellene, hogy ünnepeljük, mert ott nincs vége, hogy meghalt valaki. Jézusban meghalt, aki feltámadott harmadnapon a halottaiból.

RÓMA 1,4.

4. A mi Urunk Jézus Krisztus felől, akit a halálból való feltámadás által a szentség Szelleme hatalmas erővel Isten Fiának bizonyított.

Gyönyörű, nagyon gazdag vers, elrejtve a többi között. Olyan *kijelentés* van benne, amire érdemes a szemünket rávetni egy percre. A halálból való feltámadás által, a szentség Szelleme – az *Ő* Szent Szelleme – hatalmas erővel, ami a *feltámadás ereje*, Isten Fiának bizonyított.

Hogyan bizonyította be Isten, hogy Jézus az *Ő* Fia? Azzal, hogy Jézus meghalt a kereszten, még nem történt olyan, amiből a világ láthatta volna, hogy *Ő* a kiválasztott, hiszen bárki, akit keresztre szegeznek, az meghal. Előbb utóbb mindenki, akit keresztre feszítenek, elvérzik, kileheli a lelkét, meghal és eltemetik.

Mi az a pont, ahol Isten bizonyította, hogy Jézus az egyszülött Fia? Amikor kihozta *Őt* a halálból! A halálból való *feltámadása által bizonyította*, hogy Isten Fia *Ő*. A szentség Szelleme által hatalmas erővel bebizonyította, hogy ez az én Fiam, kihoztam *Őt* a halálból!

Ő volt az *elszülött* a halálból, akit kihozott. A halálból való *feltámadása* által bizonyította be Isten, hogy ez az én Fiam, az én szerelmes Fiam, Ő a megváltó, Ő az Üdvözítő, mert *feltámasztottam* Őt a halálból! Ennél a feltámadásnál *kezdődik a kereszténység*.

A kereszténység egy *új életet* jelent, a halálból való feltámadást jelenti. Mi egy olyan nemzet vagyunk, az *új teremtés*, akik előjöttünk a szellemi halálból Jézussal. Áldott legyen az Úr szent neve ezért! A feltámadás ereje működik mindennap az életünkben!

A feltámadásnak a végső gyümölcse a *megdicsőült testünk*, amely majd az elragadtatásnál láttatik meg. Most még csak *lúktet bennünk* a feltámadás ereje mindennap, ahogy a Szent Szellem bennünk munkálkodik. A *feltámadás ereje* bennünk munkálkodik, újít minket, felépít minket, lúktet bennünk ez a hatalmas erő, mert az Övéi vagyunk.

Az Ő élete folyik bennünk, a feltámadás ereje. Jézus ezzel az *erővel jött elő* a halálból. Az *új élettel* jött elő a halálból! A halálból való *feltámadás* a kereszténység *alapköve*. A halottak napján nekünk élő reménységünk és vigasztalásunk van, ha ezt tudjuk.

RÓMA 4,24–25.

24. Hanem miérettünk is, akiknek majd tulajdoníttatik, azoknak tudniillik, akik hisznek abban, aki feltámasztotta a mi Urunkat: Jézust a halálból,

A *megigazulás* egy olyan ajándék, ami tulajdoníttatik, amit Isten *odaad* azoknak... Nézzük meg, hogy kiknek? Egyszerűen odaadja *ajándékba*, tulajdonítja. A megigazulás ajándékát *azok kapják*, akik ezt a *feltámadást elhiszik*.

Akik hiszik, hogy Jézus halott volt, hogy lement értünk a pokolba, ott elszenvedte a bűneik árát, legyőzte az ellenséget és megfosztotta a fegyverzetétől, harmadnapon kijött győztesen a halálból erre az új életre. Akik ezt *hiszik*, azoknak tulajdoníttatik a *megigazulás*.

25. Aki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.

Ez a feltámadás hozott nekünk egy új *jogi állást* Isten előtt, a megigazultságot. Az Ő életét hozta nekünk. A mi *bűneinkért* halálra adatott, a *feltámasztása* pedig a mi megigazulásunkért volt. Mondhatjuk, hogy minden miérettünk történt!

RÓMA 5,10.

10. Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az Ő Fiának halála által, sokkal inkább megtartatunk az Ő élete által, miután megbékéltünk vele.

Nézd meg, hogy a megbékélés hol történt! Amikor Jézus *meghalt* a kereszten, akkor Isten szíve *megbékélt* a világgal, mert ki lett *fizetve* a bűn ára. A bűn kárhóztatva lett. A bűn ítélet alá került. A váltság ki lett fizetve.

Azzal, hogy Jézus meghalt, ki lett fizetve a váltság érted, és Isten szíve megbékélt. Innentől kezdve *békesség* volt Isten és ember között. De még nem volt teljes a munka, mert Jézusnak elő kellett jönnie a halálból. Az Ő *feltámadt élete* egy sokkal *nagyobb dolgot* hozott nekünk, mint az Ő halála – ezt írja itt az Ige.

Jézus *halála* meghozta a *megbékélést*, és az Ő élete, az Ő *feltámadása* a halálból pedig elhozta nekünk ezt a hatalmas *megigazulást*, hogy uralkodhatunk az életben az egy Jézus Krisztus által, hogy megtartathattunk az Ő élete által. Ez a feltámadás *éltet* minket.

Nincs bennünk többé haláltól való félelem. Nincs bennünk a haláltól való szorongás, mert ahogy kihozta az Úr Jézust a halálból, úgy vele együtt minket is kihozott. Nagy igazság ez, és a keresztényeknek el kell mélyedni rajta. A Róma levél rengeteget foglalkozik a természetfeletti élet és halál kérdésével.

RÓMA 6,3–4. 9.

3. Avagy nem tudjátok-é, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az Ő halálába keresztelkedtünk meg?

Mi keresztények, vegyük tudomásul, hogy *belekeresztelkedtünk* Jézus Krisztus halálába, ami azt jelenti, hogy Jézus Krisztussal meghaltunk. Amikor Ő meghalt, mi is meghaltunk Ővele. Mi a halálunkat már meghaltuk Jézus Krisztusban – ezt mondja itt az Ige.

Mi a nehéz és a rossz részén már túl vagyunk, mert *Jézus elszenvedte* értünk. Ezt írja itt az Ige, hogy az Ő halálába keresztelkedtünk bele. Ott mi elszenvedtük azon a kereszten, amit Jézus szenvedett helyettünk. Elszenvedtük a bűnöknek a büntetését, a fájdalmat, a betegséget, a halált, ott azon a kereszten elszenvedtük ezt Jézussal. Ez a kereszténység.

Belekeresztelkedtünk az Ő halálába, és utána eltemettünk Ővele, ezt írja a 4-es vers. Nemcsak, hogy belekeresztelkedtünk a *halálába*, hanem az *eltemettetésébe* is belekeresztelkedtünk, akkor is ott voltunk. Ez az igazi keresztség, ha te hiszed, hogy te *ott voltál*.

4. Eltemettünk azért Ővele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.

Ott meghaltunk Jézussal. Kell-e akkor többé félnünk a haláltól? Nem, mert ez megtörtént. Ott megtörtént! Belekereszteltünk a halálába, eltemettünk Ővele. Van reménységünk, nemcsak, hogy meghaltunk. Mit keres egy keresztény életében a betegség, ha meghalt ott a kereszten Jézussal? Az új életben az nem lehet jelen! Ebben az új életben kell járnunk!

Mit keres egy keresztény életében a szegénység, a szűkölködés, a kínok, a bajok? Ott meghaltunk ezeknek a Krisztussal a kereszten! Így látja Isten. Ott meghaltunk ezeknek! Ez egy nagyon *súlyos ár* volt, egy hihetetlenül fájdalmas fizikai és szellemi halál, amit Jézus meghalt értünk. És mi vele *együtt haltunk* azért, hogy ebben az *új életben* járhassunk.

Ami viszont dicsőséges, az a mi *feltámadásunk*. Ezért mondja Jézus, hogy aki meghal is él, ha hisz én bennem. Ez az *új élet* adatott nekünk, ami dicsőséges az Atyának a dicsősége által. Ez a kereszténységnek a jó híre, hogy mi élünk.

9. Tudván, hogy Krisztus, aki feltámadt a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik,

Vagyis a Krisztus *örök életre* támadt fel. Mivel a Krisztusban te meghaltál, és ha Ő többé meg nem hal, akkor te sem, mert te *Őbenne* vagy! Számodra többé *nincs halál*! Te, aki feltámadtál a Krisztussal, nincs halál a számodra. Elalvás van, *átalszunk* Őhöz.

Írja az Ige, hogy „többé a halál rajta nem uralkodik”. Ha rajta nem uralkodik a halál, akkor *rajtad sem* uralkodhat! Ez igaz? Igaz! A halál többé rajta nem uralkodik. Te *Őbenne* vagy? *Őbenne* meghaltál, *Őbenne feltámasztattál*, a halál rajtad többé nem uralkodhat! A betegség többé rajtad nem uralkodhat! A fájdalom többé rajtad nem uralkodhat!

Ez mind a halálnak egy alsó megnyilvánulási formája! A gonosz minden munkája az. Ezek többé rajtad nem uralkodhatnak, mert az *új életben* jársz! Ez a kereszténység és ezt kell

magunkévá tenni. Ha igazán megérted, akkor könnyű benne járni. El kell magadnak *plántálni* a szívedben. Ez az igazság.

Krisztus, aki feltámadt a halálból, többé *meg nem hal* – közli az Ige. Többé nem kell megmérkőznie a halállal és neked sem. A halál többé rajta nem uralkodik! Ugyanúgy rajtad sem! Ez a dicsősége a megváltásunknak. A halál tehát nem jöhet akkor, amikor neki tetszik, ugye?

Ha *nem uralkodhat* rajtunk, akkor nem válogathat, hogy ma ezért az emberért jövök el, holnap pedig azért jövök el, és viszem el őket, és pusztítom a keresztényeket. Nem jöhet, ha *mi uralkodunk!* Most igaz, ami meg van írva vagy sem? Ha igaz, ahogy meg van írva, akkor meg tudunk állni benne.

Tehát *nem kell félned* a haláltól, hogy ki tudja, mit hoz a holnap. Nem! A halál, a pusztítás, a gonoszság, a betegség nem jöhet rád, ha te *uralkodsz* ebben! Elküldheted! Én láttam már halottakat így feltámadni, hogy a halál szellemét megdorgálták a keresztények, hatalmat vettek, a feltámadás erejét szólították a testbe, és az illető *feltámadt!*

A Youtube-on is vannak ilyen felvételek. Mi magunk is láthattuk itt nemrég egy drága testvérünknek a halálból való visszajövetelét, mert Isten hatalmas erre. Jézus neve hatalmas erre! Dicsőség legyen Istennek!

RÓMA 7,4.

4. Azért atyámfiai, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy legyetek máséi: azé, aki a halálból feltámasztatott, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek.

Vedd tudomásul, hogy te már meghaltál a Krisztussal, és akkor ez a szó, hogy meghalunk, már nem fog úgy megütni, mert tudod, hogy már megtörtént és nem fogsz tőle úgy félni. Krisztus teste által te is halott vagy. Mostantól kezdve más életünk van, máséi vagyunk, más Urunk van. *Új élet* van, a feltámadás ereje van!

Arra van a keresztény elhívásunk, hogy *gyümölcsöt teremhessünk* Istennek. Az *élet átfolyik* a szőlőtőn, a szőlővesszőn, hogy így gyümölcsöt teremhessen Istennek. Erről szól az elhívásunk az új *feltámadott életünkben*, ahol soha többé meg nem halunk. Ezt kínálja nekünk a kereszténység. Nagyon dicsőséges dolog!

A Róma 10-et nagyon sokat tanítjuk, az üdvösségünk alapja a 9-es és a 10-es vers. Az üdvösségkártyánkon is rajta van ez az Ige: Ha te *száddal* vallást teszel az Úr Jézusról, és *szívedben* hiszed... Mit kell ott hinni? Szívedben hiszed, hogy Isten *feltámasztotta* Őt a halálból. Ez a kereszténység *alapja*, amikor kijövünk a halálból. Ha te hiszel abban, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból, akkor *üdvözülsz*, akkor megvan neked.

Amíg azt nem hiszed, addig nem tudsz belépni ide. Ezt a *hitet* Tőle nyered. Ezt a hitet a Szent Szellem tudja csak megadni. Addig az ember csak kívülről ácsorog és próbál betekinteni befelé, de semmit nem lát. A kereszténység addig nem megtapasztalható, amíg nem vagy benne. Amikor benne vagy, akkor tudod meg.

RÓMA 10,9–10.

9. Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, üdvözülsz.

10. Mert szívvel hiszünk a megigazulásra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.

Vagyis azt mondja itt az Ige, hogyha a szívedben *hiszed*, hogy feltámasztotta Isten Őt a halálból, akkor *üdvözülsz*, akkor van meg az üdvösséged. Ez a szájjal való *vallástétel* katapultál minket oda bele, odatesz bele mindenbe, ami az *üdvösséghez* tartozik.

Amikor a *szívedben hiszed*, és a *száddal* megvallást tettél róla, akkor kerültél bele. Ez egy szellemi áttérés, belekerülsz oda, amiről vallást teszel. A *szád* kell hozzá. Az üdvösséghez is. Az élet és a halál a nyelv hatalmában van, ezért fontos – mondja már az Ószövetség. (Péld. 18,21) *Oda bele kell helyezni* magunkat a *szavainkkal*: Igen, én hiszem, ez megvan nekem. Én hiszem ezt – akkor vagy benne!

Bár Isten elvégezte ezt érted 2000 évvel ezelőtt, ennek ellenére a *száddal megvallást* kell tenni róla, az helyez oda bele, akkor van meg neked. Ez *mindenre igaz*: gyógyulásunkra, anyagiakra, családi dolgokra. Ha azt kimondod, hogy én ezt hiszem, és ez megvan nekem, akkor vagy benne. Akkor belehelyez a szellemi birodalomba az Úr, amint ez neked megvan.

Megnézünk még egy pár részt arról, hogy valóban milyen lesz a feltámadásunk, amikor elérkezünk ahhoz a pillanathoz, amikor az Úr eljön értünk. Akkor vagy élünk még, vagy elaludtunk már. Ugye, így írja a Biblia, hogy akár élünk, akár elaludtunk?

Nagyon izgalmas időket élünk, mert igazán érezzük az időknek ezt a legvégét, hogy közeledünk, minden nappal közeledünk hozzá. Az Úr hatalmában áll, hogy mikor jön. Nagyon várjuk, kiáltjuk mindig: *Jövel Uram, jövel!* A Szellem és a menyasszony mondja, hogy *jövel*. Nagyon várjuk Őt.

Az Ő hatalmában áll, hogy mikor jön, de az *eljöveteléről* pontos közléseket ír. Az, hogy az hogyan lesz, ebben gyönyörködhetünk, mert erre készíthetjük a lelkünket, ahogy a menyasszony várja a vőlegényt. Arról, hogy az a nap milyen dicsőséges lesz, azon a napon hogyan lesz, betekintést ad nekünk az Írás, és meg tudjuk vizsgálni, hogy mi előtt állunk, micsoda *dicsőséges találkozás* lesz ez.

Valóban, akik mi itt a földön élünk, és az *Úr eljövetele* minket meglátogat a magasságból, akkor nekünk még az elalvás pillanata sem jön az életünkre. Mi történik helyette? Sokan leszünk, akik ezt megtapasztaljuk. Én magam álomban láttam az elragadtatást és élő voltam a földön. Azért, ha nagyon hosszú életű leszek, akkor sem kívánok többet élni 120 esztendőnél, úgyhogy valahol jön értünk az Úr ez, biztos. Nagyon kicsi keresztény koromban álmodtam meg az elragadtatást és gyönyörűséges az Ővele való találkozás az egeken.

Nézzük meg, mit ír az Úr erről. Ez az idő jön és minden nappal egyre *közelebb kerülünk* hozzá. Ezt megköszönhetjük Istennek. A szívünkben *öröm* gerjed ilyenkor, amikor erre gondolunk, hogy jön ez a találkozás.

Ezek a bajok, amíg itt vagyunk, ezeken uralkodni vagyunk képesek, de ezek mind ideig valók, azt azért tudni kell. Ha bosszantani is akarnak minket, ki akarnak hozni a sodrunkból meg a békességünkből, megpróbálnak elkeseríteni helyzetek, akkor is *kijelentheted*, hogy ezek *ideig valók*, azok pedig *örökkévalók*. Azokban gyönyörködhetsz. Ez a mi keresztény örömünk.

1KORINTHUS 15,50–55.

50. Azt pedig állítom atyámiai, hogy test és vér nem örökölheti Isten királyságát, sem a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot

Ez megint Pálnak a gazdag kijelentése. Ezt a földi gúnyát le kell vetni egyszer, mert ez a test és vér oda nem mehet be, ezt vegyük tudomásul. Akármennyire is szeretünk itt bent

lakozni, nem lesz örök ez a lakozásunk. Ezt a testi gúnyát le kell vetni, mert nem örökölheti az odaát levő dolgokat. Na és akkor hogyan lesz az? Van, aki *elalszik*, és van, aki *itt lesz* még testben, amikor az Úr eljön értünk.

1KORINTHUS 15,50–55.

51. Ímé, titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk.

Most jönnek azok a *titkok*, amibe beavat minket az Írás erről. Látod, nem azt írja, hogy nem halunk meg? Azt írja, hogy *elalszik*. A keresztyény elalszik, nem hal meg. Amikor az Úr jön értünk, akkor egy *elváltozásban* lesz részünk.

52. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk.

Ez a halottak napi prédikáció. Ezt mindannyian meg fogjuk élni, akik lent vannak a földben, azok is, mert csak alszanak, és akik még élnek, azok is. Nézd meg, hogy mit fogunk megtapasztalni együtt! Ezek azok a halottak, akik az *Úrban haltak meg*.

Nem minden halott jön itt elő. Akik *nem az Úrban* haltak meg, azok csak 1000 évre rá fognak kijönni a sírból az utolsó ítéletre. Azok a halottak, akik az *Úrban vannak*, egy új testben jönnek elő. A régi nem örökölheti Isten országát, az elporladt, mégis Isten előhoz egy dicsőséges testet nekik. Ki fognak jönni a sírból, kipattannak ezek a testek.

A temetőknél nagyon nagy vigasság lesz akkor éppen, elő fognak jönni a nagymamák, nagypapák, dédpapák csinos megdicsőült, fiatal testekben. Olyanok is előjönnek, akiket az életünkben nem láttunk, a felmenőink.

Érdemes ezen elgondolkodni, amikor az ördög a gyász pillanatait akarja rád tenni. Találkozni fogsz velük, mindegyikőjükkel. Egy *szempillantás* lesz az elváltozásunk, ezt a földit ledobjuk – hogy mi lesz vele, nem részletezi az Írás – és *elváltozunk* dicsőségesen.

53. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltön magára, és e halandó test halhatatlanságot öltön magára

A test, amiben most vagyunk, ez azért csak romlandó, nem? Minden év egy kicsivel jobban meglátszik rajtunk, akármennyire is szépek vagyunk. Ez egy *romlandó test*, vegyük tudomásul. Isten meggyógyít minket, karban tart minket, megépítgeti a repedezéseket, meggyógyítgat minket, megújítgat minket, de csak romlandó az a test, amiben most vagyunk.

Azért szereti Isten ezt a romlandót is! Nézd meg, mit ad neki. A romlandó test *romolhatatlanságba öltözik*, többé meg nem hal, örökkévaló lesz! Ez a romlandó egy *új állapotot* ölt magára, egy gyönyörű, dicsőséges állapotot.

Ez a mostani formánk, hogy most halandók vagyunk, az pedig *felöltözi* magára a gyönyörű halhatatlanságot, amiben örökké fogunk élni az Úrral. Egy szempillantás műve lesz ez az elváltozás. Ha Istennek ilyen hatalma van a testünk felett, akkor miért gondoljuk, hogy nincs hatalma egy testet meggyógyítani egy szempillantásban, ha hitem kiterjed rá, hogy elfogadtam a gyógyulásom? Fölkelek és gyógyult vagyok. Ez ennyi ideig tart Istennek. Ilyen hatalma van a testek felett. Ezt az egész krisztusi Testre egy szempillantásban végzi el.

Hatalmas Istenünk van! Kis mogyorónyi agyunkban ez egy kicsit több helyet kell kapjon ahhoz, hogy jobban tudjon előjönni a dicsőségében. Ő hatalmas! Szükséges, hogy a testünk

romolhatatlanságot öltön magára, mert különben nem mehetünk be a Királyságba, oda fel, a romlandó testünkben. Szükséges, hogy átváltozzunk. Nem is bánjuk, mert az sokkal jobb lesz.

1KORINTHUS 15,50–55.

54. Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz Ige, mely meg van írva: Elnyeletett a halál a győzelemben

Nem minden Ige teljesült még be, de tudjuk, hogy mindegyik beteljesül. Ez a krisztusi győzelem. Az a romolhatatlan test többé soha meg nem hal. A szellemünk már most örök, mert örök életet hordoz. A *halál elnyeletett* abban a győzelemben, amit Krisztus szerzett neked. Ez a halottak napi *keresztény ünneplés*: a halál elnyeletett a győzelemben!

55. Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?

Hova lesz a te fullánkod, amivel meg akarod szűrni a szenteket? – kérdezi. Eltűnik, *elnyeli* a diadal, elnyeli a győzelem, elnyeli az örök élet. Mutasd meg, hol a fullánkod? Nem lesz sehol. Diadalmas lesz, győzedelmes lesz, dicsőséges lesz, romolhatatlan lesz, a feltámadás ereje lesz, örök élet lesz benne, dicsőség lesz benne, az Úrnak a szerelmetes közelsége lesz benne örökkön-örökké, folyton folyvást! Elnyeletett a halál, *nincs fullánkja* többé!

A *sötétségből* kihozta az elveszetteket, azért jött az Úr Jézus, hogy ebből a sötétségből *átvigye* őket a világosságra. És minket átvitt oda, mi már által mentünk a halálból az életre. Ezek az Igék, az igazi *halottak napi* Igék, amiken kell időznünk, hogy *vigasztalást* nyerjünk. A szívünket, ugye, felemeli, amikor elolvassuk ezeket az Igéket? Nagyon magasságos vigasztalást ad nekünk, amikor ezt olvassuk.

1THESSALONIKA 4,13–18.

13. Nem akarom továbbá, atyámfiain, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük.

Megint erről az elragadtatás-pillanatról olvashatunk itt. Az elragadtatás a mi a testünknek az *átváltása*, de a halottaink *feltámadása* is lesz, egyben a kettő. Akik az Úrban haltak meg, azok feltámadnak, mi pedig elváltozunk. Ez egy szempillantásban lesz.

Itt megint erről ír Pál. Ne szomorkodjatok azok után, akik elaludtak, úgy ahogy a világ szomorodik, ti ne legyetek tudatlanságban felőlük. Isten *nem szereti*, ha a mi szívünk bánkódik és *szomorkodik* azok után, akiktől el kellett köszönnünk, mert elaludtak. Azt mondja, hogy ne bánkódjatok úgy, mint a világ, mert ti mások vagytok, nektek *élő reménységetek* van.

14. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhozza a Jézus által azokat, akik elaludtak, Ővele együtt.

Látod ezt? Meghalt, de itt nincs vége, Ő meghalt és feltámadott. Ővele együtt *előhozza* azokat, akik elaludtak. Ez egy elrendelése Istennek. Ők csak *alszanak* most, megfáradt a testük, elfáradtak helyzetekben. Elaludtak, alszanak addig, amíg az Úr fel nem ébreszti őket.

Nincs halál a *keresztény* számára. Az Úr majd *felébreszti* őket ezen a napon, előhozza őket. Azt mondja, hogy ne legyetek olyanok, mint akiknek nincs reménységük, nektek ez élő reménység legyen!

15. Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig, semmiképpen sem előzzük meg azokat, akik elaludtak.

Ezt az Úr szólja neked. Az *Úr szavával* mondom, ezt mondja Pál. Vagyunk mi a krisztusi Testben, akik még *élünk*, és vannak azok, akik a krisztusi Testben előttünk *már elaludtak*. Itt meg van különböztetve. Van sorrend, mindig tartsd magad az *isteni sorrendhez*. Nem fogod azokat megelőzni, akik már elaludtak, de te is ott leszel a sorban. Ők előrébb vannak. Nem előzzük meg őket.

1KORINTHUS 15,50–55.

16. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és először azok támadnak fel, akik meghaltak a Krisztusban;

Újra itt van a riadó, újra ugyanaz a kép. Micsoda hangzás lesz az! Én hallottam már a szellemi birodalomban, amikor *harsonáltak*. Az egyik országos imakörön felkaptam a fejemet, hogy ki hozott be harsonát? Olyan élő volt, olyan gyönyörű volt az a hangzás, és ezt fogjuk hallani! Isten megengedte, hogy egy picit behallhassak oda, hogy ott micsoda harsona szól. Először azok támadnak fel, akik meghaltak a Krisztusban, előjön a nagymama, a nagypapa, a dédmama, mindenki, aki a Krisztusban meghalt.

17. Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk velük együtt a felhőkben, hogy találkozzunk az Úrral a levegőben; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk.

Mi, akik itt leszünk még abban a pillanatban, és azok, akik már elaludtak az Úrban. Figyelj, mi lesz a *közös jövő*! Elragadtatunk velük együtt a *felhőkben* oda, ahol az Úr van. Ő nem jön le akkor a földre, ez nem az eljövetele lesz, hanem az *elragadás*. A felhőre jön az Úr és az a hatalmas szeretet- és örömtenger, ahogy a felhőről letekint ránk, az fog minket felvinni.

Mint egy hatalmas mágnes, úgy fogja *vonzani* ezeket a *megdicsőült testeket*, akik feltámadtak, majd minket is. Felragad magához az Úr minket. Képzeld el azt a pillanatot, azt az ölelést, azt a hatalmas sereget, akik itt a földön 2000 év során meghaltak, micsoda tömeg! Micsoda nagy sereg, mekkora nép, nemzetek, nyelvek, minden nyelvből, minden népből, és minket egyben *felragad magához* oda a felhőkben!

Ha van valami, amin érdemes meditatálni, akkor ezen a pillanaton *elmélkedj*, és egy félórán belül el fog *múlni a depressziód*. Ez egy olyan találkozás lesz, amihez nem volt hasonló az életedben, az a szeretet, ami ott meg fog érinteni, az az öröm, ami ott át fog járni, az a boldogság, hogy mindenki láthatja a régen elvesztett szeretteit, ahhoz *nem lesz hasonló*, nem lehet vele betelni, és örökre szól.

Az Úrral a levegőben találkozunk, ez az *elragadtatás*, és mindenkor az Úrral leszünk. Ahova az Úr megy, oda mégy te is, nincs elszakadás az Úrtól, *együtt megyünk* mindenhova. Az Úrral leszünk örökre! Örökre a Szerelmetessel leszünk, a menyasszony és a vőlegény.

18. Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.

Van vigasztalásunk! Azt mondja az Úr, hogy ezekkel a beszédekkel vigasztaljátok egymást, ha valakinek *gyászkönyvei* lennének. Megígérte, hogy a gyászunkat vígságra fordítja. Már Ésaíasban profétálja, hogy az Ő gyászukat *vígságra fordítom*. Bizony vigadozni fognak a szentek, ha eljön ez a perc, ott leszünk mind.

Abban a szeretettengerben a megbocsátás benne lesz, az elfelejtés, ki kinek mit tett, hogyan bántotta, mi volt, amin megbotránkozott. Minden el lesz söpörve a szeretet által. Olyan hatalmas az a tengere a szeretetnek, hogy ahhoz képest, ahogy te érzed, hogy nagyon tudnál szeretni valakit, érzed, hogy az egy vízcsepp a tengerben. Olyan lesz az a szeretet.

Addig a szívünkbe van *kiöntve* a Szent Szellem által, és tudjuk, hogy így valós ez a szeretet, de akkor benne leszel teljesen. Ez a mi élő reménységünk. Ez köteles részünk, ezt meg kell tennünk, vigasztalunk kell egymást e beszédekkel.

Megköszönjük, hogy ezt megadja nekünk az Úr. Áldott az Ő neve mindörökkön-örökké. Jézus Krisztus eltörölte a halált, írja a 2Timótheus 1,10. Nincs többé, vedd tudomásul!

2TIMÓTHEUS 1,10.

10. Megjelentetett pedig most a mi Üdvözítőnk, Jézus Krisztusnak megjelenése által, aki eltörölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az Evangélium által,

Felejtsd el a haláltól való szorongást! *Felejtsd el* a halál gondolatát! *Felejtsd el*, mert csak az ördög nyomaszt vele, hogy ebből a betegségből már nem fogsz meggyógyulni, most már csak ez és ez jön. Mondd neki, hogy Jézus *Krisztus eltörölte* a halált, eltörölte a betegséget!

Vágj neki vissza az Igével! Ezt dolgozd fel, hogy a halhatatlanság részese vagy, az örök élet részese vagy. Hogyan tette? Az Evangélium által. *Hirdetnünk* kell az Evangéliumot, hogy *megismerjék* a népek, mert sokan nem tudják odakint, és a haláltól való félelem miatt egész életükben rabságban élnek. Nem tudják, hogy mit végzett el bennünk az Úr és nem élnek benne.

Mi tudjuk – mondja János –, hogy mi általmentünk a halálból az életbe. (1Ján. 3,14) Ez már megint *múlt idő*: „általmentünk”. Mi már nem a halálban vagyunk, onnan felkeltünk, feltámadtunk a Krisztussal, és *általmentünk* a halálból az életbe. Miért? Mert szeretjük a mi atyánkfiait, úgyhogy ez a szeretet ez a köteles részünk.

Innen tudja meg a világ, hogy mi már általmentünk abból, ahol még ők vannak. Mi általmentünk az életbe, mert szeretjük az atyafiakat, szeretet van bennünk, az Úr szeretete van bennünk, és az dicsőséges és vigasztalások vannak ezekben a beszédekben.

Hallgatnánk napestig az élő Igét, de a jövő héten folytatjuk, és amiket most a szívünkhöz vettünk idáig, abból fogunk időzni az Úrral a következő percekben, órákban, napokban, hogy mélyre jussanak ezek az igazságok. Ezek igazán mélyre jussanak, és ezek uralkodjanak. Ne a gonosz hozza a gondolatait, hanem a *vigasztalás gondolatai* legyenek a szívünkben. Nagyon fontos. Mindaz, amin most át kell mennünk, az mulandó, és Ő az örökkévaló.

Köszönjük Istennek, hálákat adunk Neki. Az ómamákkal és ópapákkal is találkozni fogunk. Most ők odafentről követhetik valamennyire a szellemi fejlődésünket. Isten megengedi nekik, hogy valamennyire *betekintést* nyerjenek abból, hogy mi már Krisztusban vagyunk.

A jó hír már felment hozzájuk, drukkolnak nekünk, mint a lelátóról, imádkoznak és *drukkolnak*, hogy mi megfussuk a futásunkat. Mindannyian Krisztus Testének tagjai vagyunk, ők az a része, aki már odaát van, mi pedig az a része, aki még itt van – de végül is *egy Test* vagyunk. Hálákat adunk Istennek. Áldott legyen a neve!

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.